

**ЗАРІЧНЕНСЬКИЙ РАЙОННИЙ ВІДДІЛ КУЛЬТУРИ ТА ТУРИЗМУ
ЗАРІНЕНСЬКА ЦЕНТРАЛЬНА РАЙОННА БІБЛІОТЕКА**

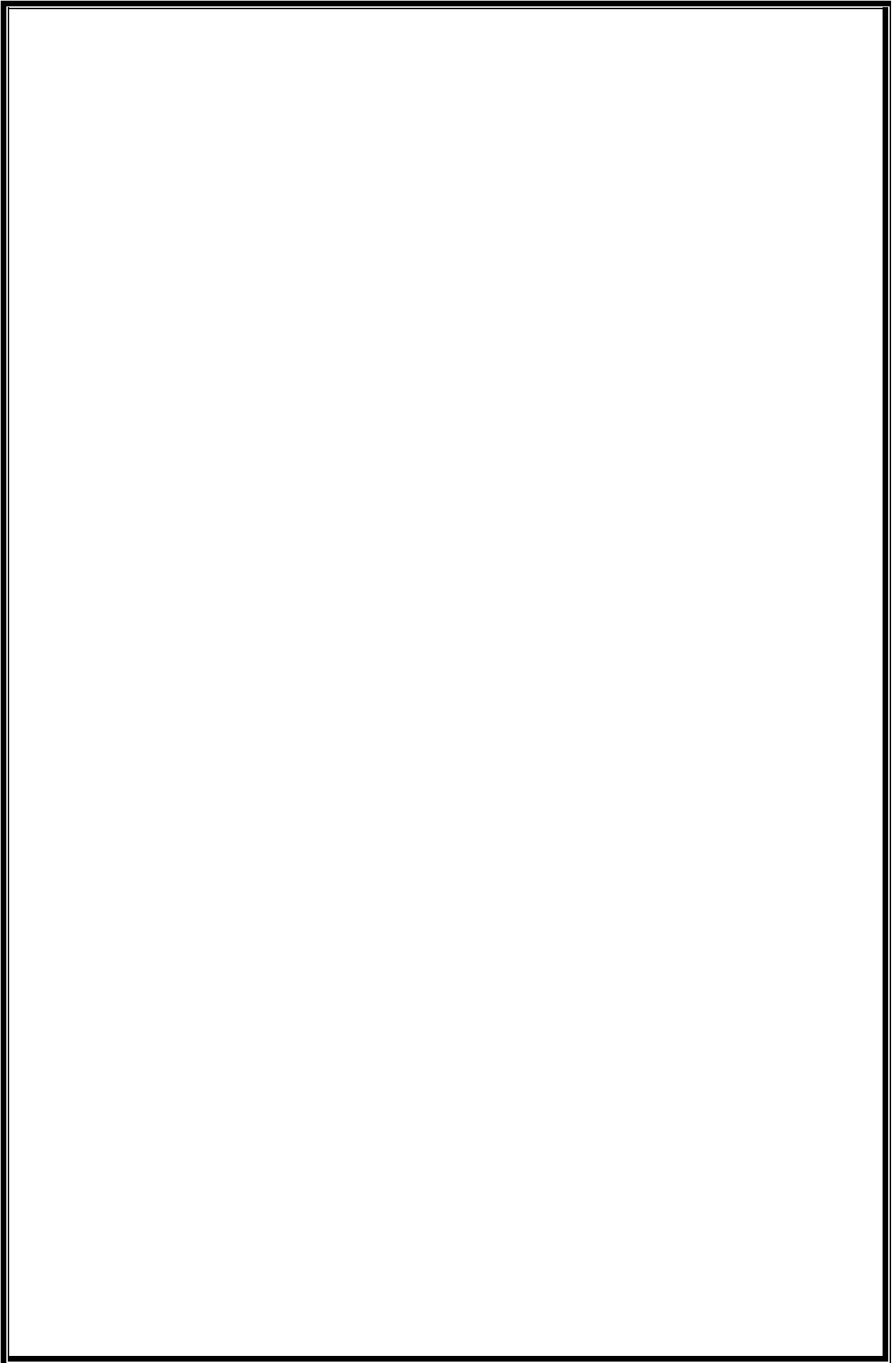
Серія: «Краєзнавство»

ЄВДОКІЯ ХОРУЖА

**БІОБІБЛІОГРАФІЧНИЙ
НАРИС**

**ЗАРІЧНЕ
2008**

**ЗАРІЧНЕНСЬКИЙ РАЙОННИЙ ВІДДІЛ КУЛЬТУРИ ТА
ТУРИЗМУ
ЗАРІЧНЕНСЬКА ЦЕНТРАЛЬНА РАЙОННА БІБЛІОТЕКА**

Серія: «Краєзнавство»

ЄВДОКІЯ ХОРУЖА

БІОБІБЛІОГРАФІЧНИЙ НАРИС

**ЗАРІЧНЕ
2008**

ББК 91.9:82 +82 (4Укр)бя1

X78

Біобібліографічний нарис «Євдокія Хоружа» продовжує серію «Краєзнавство» і присвячений людині, яка все своє життя співала. Її запрошували до великих міст і маленьких сіл, в палаци культури і бідненькі сільські клуби. І скрізь вона дарувала людям нашу поліську пісню

Посібник вміщує короткий нарис про життя і творчість Є.Хоружої, бібліографічний список публікацій в періодичних виданнях, іменний покажчик і джерела виявлення інформації.

Посібник рекомендований краєзнавцям, учням загальноосвітніх шкіл та ліцеїв, студентам вищих навчальних закладів всіх рівнів акредитації, викладачам, бібліотечним працівникам та всім любителям традиційної культури свого краю й нашого народу.

Підготувала:	Т.Д.Кидун
Редактор:	М.В.Кидун
Комп'ютерний набір:	А.М.Прохорович

Зарічненська центральна районна бібліотека

ЄВДОКІЯ ХОРУЖА

Згідно з рішенням районної ради від 23 березня 2005 року та розпорядженням голови райдержадміністрації від 02.03.2005 р., було прийнято програму «Про збереження та охорону нематеріальної (духовної) культурної спадщини Зарічненщини на 2005-2008 роки». У заходах щодо виконання цієї програми зокрема зазначається: «Заснувати щорічну районну премію за збереження та охорону нематеріальної культурної спадщини імені Євдокії Хоружої (с. Сенчиці)».

Ця людина все своє життя співала. Її запрошували до великих міст і маленьких сіл, в палаці культури і бідненькі сільські клуби. І скрізь вона дарувала людям нашу поліську пісню. Тож заснування цієї премії є даниною пам'яті пісенній творчості Євдокії Іванівни Хоружої та фольклорному багатству поліського краю.

Заріченщина – край повноводних рік, блакитних озер, непрохідних боліт, вічнозелених лісів. Жителі Заріченщини – доброзичливі, щирі люди, закохані у свою малу батьківщину. Вони поважають історію рідного краю, бережуть його духовну та матеріальну спадщину.

Фольклор Заріченщини являє собою цінний об'єкт для історії культури. Фольклор був і залишається плідним джерелом збагачення сучасної культури й водночас скарбницею пізнавально-історичної інформації. Полісся є одним із регіонів, де найповніше збереглися зразки традиційного й пізнього фольклору.

Саме пісня є одвічним духовним джерелом, з якого українці черпали творче натхнення і стимули для свого національного відродження.

Пісні, які дійшли до нашого часу, і які ми намагаємось зберегти, дадуть можливість глибше пізнати історію і культуру Поліського краю, чарівну красу та силу української народної пісні.

Носіями народних традицій у наш час є переважно люди старшого віку, які росли й виховувалися ще тоді, коли народна пісня жила в побуті повнокровним життям. В основному ж народні пісні люди співали й творили переважно самі для себе, для власного задоволення. Саме в процесі повсякденного побутового співу наш народ витворив десятки тисяч пісень, які відбивають усі сторони його життя й становлять наше цінне духовне надбання.

Наша земля багата на самотутні народні таланти. Далеко за межами нашого району відомі фольклорні колективи сіл Старі Коні, Сенчиці, Омит, Комори, Вичівка, які є носіями народної пісенної традиції.

Пісні ніколи не живуть в єдиному варіанті, бо кожен співак, кожен гурт вкладає в них власні почуття і розуміння, свій колорит, кожне нове покоління намагається зробити свій внесок, свою оригінальну частку до скарбниці народнопісенної творчості України. Мистецькі витвори пронесені крізь століття нерозривно пов'язують різні покоління.

Бібліографічний посібник «Євдокія Хоружа», складений у зв'язку із всезростаючим інтересом до історії рідного краю, народних традицій та пісенної спадщини, і продовжує серію «Краєзнавство»

Перший розділ - «Берегиня пісенної спадщини» біобібліографічного нарису «Євдокія Хоружа», присвячений людині, яка все своє життя співала. Її запрошували до великих міст і маленьких сіл, в палаци культури і бідненькі сільські клуби. І скрізь вона дарувала людям нашу поліську пісню, і на честь якої в районі засновано щорічну районну премію за збереження та охорону нематеріальної культурної спадщини імені Євдокії Хоружої. Тож заснування цієї премії є даниною пам'яті пісенній творчості Євдокії Іванівни Хоружої та фольклорному багатству поліського краю.

У другий розділ - «З пісенного напившись джерела» ввійшли статті про нові покоління, які продовжують і примножують пісенну спадщину Євдокії Хоружої, зокрема про народний фольклорний аматорський колектив с. Сенчиці, де протягом багатьох років співала і творила нові пісні сама Євдокія Іванівна Хоружа і саме цьому колективу в першу чергу заповідала і надалі берегти народну пісню як найцінніший скарб. Адже пісня, як і мова – єдиний органічний витвір народу, пов'язаний з його життям.

Біобібліографічний нарис «Євдокія Хоружа» вміщує короткий нарис про життя і творчість Є. Хоружої, бібліографічний список публікацій в періодичних виданнях, іменний покажчик і джерела виявлення інформації.

Посібник рекомендований краєзнавцям, учням загальноосвітніх шкіл та ліцеїв, студентам вищих навчальних закладів всіх рівнів акредитації, викладачам, бібліотечним працівникам та всім любителям традиційної культури свого краю й нашого народу, з метою сприяння збагаченню духовності молодого покоління незалежної України.

ЛЮБИЛА ЛЮДЕЙ, БО ДЛЯ НИХ ЖИЛА І СПІВАЛА

Коли чуєш народну пісню, всією глибиною душі проймаєшся співом. Тією мелодією, що народилась без автора. Тими словами, котрі відображають людське життя, його біль і радість, пошуки і втрати, страждання і любов. Серцем співпереживаєш з виконавцями пісні. Бо вона – це їхнє життя, їхня доля, котру Бог прорік для них в цьому світі .

Сенчиці – село співуче. Багато разів води тихоплинної Прип'яті, котра протікає поблизу села, підхоплювали дзвінки відголоси пісні і несли її через Полісся по всьому світу. Перша пісенна слава про Сенчиці пролунала ще на початку 50-х років минулого століття. Одвічна селянська праця в полі, на сінокосі, на болоті постійно перепліталась піснею. Це й спонукало тодішнього завідуючого місцевим клубом Василя Янковця створити пісенний колектив, так звану хор ланку, котрі у тодішні часи були чи не в кожному колгоспі. Ставши учасниками районного огляду подібних колективів, сенчицькі майстрині пісні вибороли поїздку на обласний конкурс самодіяльних аматорів народного співу. Нині дивуєшся, як тоді хор - ланка із далекого поліського, загубленого в болотах, села, до котрого і дороги не було, зуміла в області виступити найкраще. Виконували одну – єдину пісню «За туманом нічого не видно». Але вона стала перепусткою на всеукраїнський огляд.

У січні 1954 року хор – ланка колгоспу « Зоря комунізму» с. Сенчиці Зарічненського району Рівненської області виступила на славетній сцені театру імені Івана Франка в місті Києві . Це був небувалий

успіх для поліщуків. Пам'ять про той виступ зберігають фотокартки в домі кожної учасниці того концерту. Співали пісню «Косив мій Ваня сіно». Вона так заповонила слухачів, що одразу потрапила на всесоюзне радіо.

Пригадує Федір Дмитрович Проневич, виходець із хутора Дуброжин, що поблизу Сенчиць: «На початку 50-х років проходив я службу в Уральському військовому окрузі. Одного разу з репродуктора радіоприймача почув пісенний виступ земляків із Сенчиці. Повірте, радості і гордості за сенчан не було меж. Це було для мене дивом» .

Із одинадцяти учасниць того колективу нині в живих залишилось тільки троє : Ганна Житнікович, Віра Конечна та Марія Проневич .

Добрий почин організатора того першого колективу Василя Янковця став довгим, тернистим шляхом поліської пісні. У майбутньому, ця хор – ланка переросла у народний самодіяльний фольклорний колектив, і на початку ХХІ століття на сцені виступає вже третє покоління самодіяльних сенчицьких митців.

Євдокія Іванівна Хоружа – баба Дуня, як усі її називали, - усі ці роки невтомно берегла творчу спадщину колективу. Вісімдесят один рік Господь відпустив їй прожити на цьому світі. З піснею на устах відлетіла в краї інші її безсмертна душа. Тому що скрізь, де б не була баба Дуня, поруч з нею завжди була пісня. Така любов до пісні дається тільки раз, і на все життя.

Народилась Євдокія Іванівна в березні 1914 року. В сім'ї Івана та Олександри Хорунжих було п'ятеро дітей. Двоє старших за Євдокію Параскева та Галина, і двоє молодших – Микола і Ангеліна . В Сенчицях і звікувала усе своє життя. Не полишала села жодного разу, хіба що, коли від'їздила на концерти, або коли партизанила в роки війни. Закохана в пісню,

Євдокія Іванівна спочатку була творчим стержнем тієї хор - ланки Василя Янковця, а потім і її душевним хранителем. Бо ніхто у світі не знає, скільки сил положила баба Дуня, щоб зберегти і примножити пісенну спадщину колективу. Поступово до них вливались нові виконавці. Розширювався пісенний репертуар, у творчому доробку з'явилися побутові, жнивні, обрядові пісні, звучали колядки, щедрівки, веснянки і жартівливі народні мелодії, котрі відображають життя простих людей, їх переживання радощі та хвилювання. Цікаво, що Євдокія Іванівна все життя прожила неграмотною. Слова всіх пісень вона зберігала в пам'яті . А це – кілька сотень. А ще – сама придумувала пісні –спочатку слова, потім мелодію – і вчила інших .

Понад п'ятдесят років виступів на сцені. Поїздки на фольклорні огляди, конкурси, фестивалі, концерти наповнювали творче життя Євдокії Іванівни Хоружої. Її приймали разом із колективом, рукоплескали в Києві і в Рівному, Дубровиці і в Пінську, у Зарічному і в усіх селах нашого району. Пісні у її виконанні звучали чи не в кожній фольклорній радіопередачі. Баба Дуня скрізь була натхненником і організатором, на її уміння вести себе на сцені надіялись усі учасниці колективу. Творча активність колективу, його провідної солістки – баби Дуні, їхня самотність не могли залишитись непоміченими. На початку дев'яностих років самодіяльному фольклорному колективу села Сенчиці, одному з перших в районі, було присвоєне звання народний.

Як пригадує Леонід Олександрович Мацерук, тодішній керівник районного відділу культури : « На початку дев'яностих років постала незалежна Україна і настали нелегкі економічні випробування, баба Дуня з оптимізмом всіх утішала: «Коли батько сина відділить,

той спершу бідно живе, а потім за життя все набуває та так, що й батька переростає. А ми хочемо, щоб усе було у нас добре з самого початку. Не може так бути» .

Любила Євдокія Іванівна приймати у себе гостей. І якщо хтось із друзів по сцені приїздив до Сенчиць чи навіть у район і не відвідував її, могла жартома і образитись . Просто любила людей, бо для них жила і співала. У березні 1994 року, усім селом відзначали її вісімдесятиріччя. За святковим столом зібрались усі її подружки – «дівчата», з якими вона і в полі працювала, і на сценах співала... Прийшли її привітати і сільська влада, і районне керівництво, і від обласного управління культури. Усіляких тоді пісень співали : і веселих, і сумних.

Заспівала і вона своєї :

Доле моя, доле ,
Доленько моя.
Чом ти не така,
Як доля людська

А доля у неї і справді була не така, як в інших, бо її життя - то суцільна пісня.

Останній раз на сцену сільського клубу баба Дуня вийшла на милицях – боліли ноги. І заспівала вона тоді весняночку :

Ох позволь, Боже, да лататі діждати,
Да будем з латаття віночки сплітати.

Відійшла баба Дуня у другий, неземний світ, залишивши по собі найсокровенніше багатство – творчий пісенний скарб.

Двадцять п'ять років співала разом з бабою Дунею Валентина Володимирівна Малайчук, яка ось

уже три десятиліття є художнім керівником Сенчицького фольклорного колективу. Згадує, що Євдокія Іванівна, за життя, все говорила : « Як хочеться увійти в історію» . В історію поліського пісенного краю Євдокія Хоружа увійшла назавжди. Про неї згадують і будуть пам'ятати усі ті, хто знав її особисто, чув її спів, хто любить народну пісню.

Найбільше знає про бабу Дуню її найближча сусідка Ганна Адамівна Житнікович. З першого дня, з часу створення колективу, вони разом на сцені, разом подорожували із концертами. Щодня забігали одна до одної про здоров'я перепитати, пожуритись на долю, утішити одна одну і звісно заспівати. Нині Ганна Адамівна – найстаріша з учасниць Сенчицького фольклорного колективу. У цьому році їй виповнюється 81 рік. На сцені вже не виступає років з п'ять, здоров'я не дозволяє. Доля у неї схожа, як і в баби Дуні. Обом не дав Господь потішитися власними дітьми, в обох самотність огорнула старість. Кожну п'ятницю, о сьомій ранку, Ганна Адамівна вмикає радіо і слухає « як передають» з Києва фольклорний концерт. У виступах часто впізнає багато пісень, які колись співали разом з Дунею. Усім, хто до неї заходить, вона говорить :

- Там, де співають, там і я, якщо не сама, то хоч душею.
- Бабо Ганно: а чи пам'ятаєте ви Київ, коли виступали там у 54- му році? – запитую .
- А як же не пам'ятати, вісім днів ми були тоді в Києві. Дали нам гуртожиток. Свої наряди, вишивані і ткани, з дому брали. Гарно і цікаво там було .
- А чи правда, що баба Дуня сама пісні складала ?
- Правда. Приляже біля груби, та й придумує слова, а потім – співає.

- А вона завжди співала ?
- Скільки й пам'ятаю її. І співала, і танцювала, і жартувала .
- А ви коли почали співати ?
- Батьки мої не співучі були, а я з малих літ співаю, чому, то й не знаю .
- А можете щось заспівати?
- Ох, Боже! Літа вже не ті, та щось із голосом робиться, часом і говорити не можу. – бідкається Ганна Адамівна. Але потім сумно поглянула у вікно, на те місце, це була хата баби Дуні, зблиснули сльози на очах і почала тужливу пісню:

Запрягайте хлопці коні,
 Коні воронії,
 Да поїдем доганяти
 Літа молодії.

Ой догнали свої літа,
 На калинім мості.
 Вернітєся ж, мої літа,
 До мене у гості.

Не вернемось, не вернемось,
 Бо нема до кого.
 Було б нас же шанувати,
 Ще й здоров'я свого.

Шанувала, шанувала
 Та й не вшанувала.
 Нещаслива вродилася,
 То горя зазнала.

Кони гнала, кони гнала,

Кони повернула.
Літа ж свої молодії
Назад не вернула.

Ох умру ж я у дорозі,
Похоронять люди.
Ніхто х по мені не заплаче –
Закує зозулька в лузі.

Цю пісню, - пригадує В. Малайчук, - уперше заспівала баба Ганна на її весіллі, в 1971 році. Весілля якраз було в розпалі, а коли почули пісню, то притихли всі, і мабуть кожен задумався про своє життя, свою долю. Потім – пісня «Кони воронії» стала візитною карткою Сенчицького колективу. Бо народна пісня – це як молитва - оберіг : вона й заспокоює, і сил додає, і свідчить, якого ми роду - племені.

Склад нинішнього самодіяльного колективу – це вже третє покоління виконавців народної пісні села Сенчиці. Співають у ньому Валентина Малайчук, Антоніна Савчук, Марія Сарич, Софія Жилко, Любов Віднійчук. Усі вони бережуть і доносять слухачам ту творчу пісенну спадщину, котрою все своє життя жила незабутня їхня наставниця – Євдокія Іванівна Хоружа .

Павло Дубінець.

Полісся. - 2005. -№16 /15квітня/

СТАРІСТЬ ЇЇ ДОМА НЕ ЗАСТАЛА

Із-за гори кам'яної
Голуби літають,
Не зазнала розкошоньки,
Вже літа минають...

Це пісня про неї, невгамовну, співучу Євдокію Іванівну Хоружу. Або ще, як її всі лагідно називають – бабу Дуню, керівника народного самодіяльного фольклорного колективу села Сенчиці.

Сенчиці – село співуче. Багато разів води тихоплинної Прип'яті, котра протікає поблизу села, підхоплювали дзвінки відголоси пісні і несли її через Полісся по всьому світу.

Саме тут у березні 1914 року і народилася Євдокія Іванівна Хоружа, тут і звікувала усе своє життя. Не полишала села жодного разу, хіба що, коли виїздила на концерти, або коли партизанила в роки війни. Партизанка Євдокія Хоружа нагороджена Орденом Вітчизняної війни. А ще вона працювала головою сільської Ради, ланковою місцевого, тоді ще колгоспу. Активна завжди і всюди, була навіть народним засідателем у народному суді.

А ще, звичайно, всеньке життя співала: і за часів панської Польщі, і в тяжкі повоєнні роки. Саме вона, в 50-ті роки була організатором фольклорного колективу, який тоді досить швидко здобув визнання і став учасником у 1954 році республіканського огляду художньої самодіяльності, виступав на сцені театру І.Франка. Закохана в пісню, Євдокія Іванівна спочатку була творчим стержнем колективу, а потім її душевним

хранителем. Бо ніхто у світі не знає, скільки сил положила баба Дуня, щоб зберегти і примножити пісенну спадщину колективу. Поступово до них вливались нові виконавці. Розширювався пісенний репертуар, у творчому доробку з'явилися побутові, жнивні, обрядові пісні, звучали колядки, щедрівки, веснянки і жартівливі народні мелодії, котрі відображають життя простих людей, їх переживання, радощі і хвилювання. Цікаво, що Євдокія Іванівна все своє життя прожила неграмотною. Слова всіх пісень вона зберігала в пам'яті. А це – кілька сотень. А ще – сама придумувала пісні – спочатку слова, потім мелодію – і вчила інших.

Понад п'ятдесят років виступів на сцені. Поїздки на фольклорні огляди, конкурси, фестивалі, концерти наповнювали творче життя Євдокії Іванівни Хоружої. Її приймали разом із колективом, рукоплескали в Києві і в Рівному, Дубровиці і в Пінську, у Зарічному і в усіх селах нашого району. Пісні

Кожен, хто чує народну пісню, всією глибиною своєї душі проймається співом. Тією мелодією, що народилась без автора. Тими словами, котрі відображають людське життя, його біль і радість, пошуки і втрати, страждання і любов. Серцем співпереживає з виконавцями пісні. Бо вона – це їхнє життя, їхня доля, котру Бог прорік для них у цьому світі.

Обрії Полісся. – 1994. - №18/4березня/

ЖІНКА ЩАСЛИВОЇ ДОЛІ

Мало кому відомо, що на початку 50-х років минулого століття фольклорне тріо у складі Ганни Житнікович, Софії та Євдокії Хоружих побувало на республіканському огляді колективів художньої самодіяльності у м. Києві. А через два десятки літ саме ці жіночки і стали першими учасницями хор-ланки, яку організувала у 1974 році молода завідувача клубом Валентина Малайчук. З тих пір жоден концерт у селі не проходив без цього колективу. Співали веснянки, гаївки, весільні, зажинкові, обжинкові, побутові пісні. Кажуть, що фольклорному співу неможливо навчитися. У кожному населеному пункті він свій, особливий, передається як духовний спадок із покоління в покоління. Минали роки, поповнювався репертуар, зростала майстерність, межі одного села ставали тісними для колективу. Пісня рвалася на волю. З початку 80-х колектив не приминає жодного районного огляду чи конкурсу художньої самодіяльності, а за тим заявляє про себе на обласній сцені. Відтак пісня «Із-за гори кам'яної» стає творчою візиткою талановитого гурту. За вагомий внесок у розвиток художньої самодіяльності, збереження і примноження народних звичаїв, традицій і обрядів у 1990 році фольклорному колективу села Сенчиці присвоєно високе звання «Народний аматорський».

Галина Гаврилович
Полісся. – 2005. - 21 березня

I.

БЕРЕГИНЯ ПІСЕННОЇ СПАДЩИНИ

1. **Гаврилович Г.** Старість її дома не застала
// Обрії Полісся. – 1994. - №18/4березня/

Про наповнене творче життя Є. І. Хоружої, яка була творчим стержнем та духовним хранителем народної, поліської пісні

2. **Дубінець П.** Любила людей, бо для них жила і співала // Полісся. – 2005. - №16 /15 квітня/

Про пісенну творчість Є.І.Хоружої, яка очолювала фольклорний колектив с. Сенчиці Зарічненського району, і на честь якої з 2005 року засновано щорічну премію за збереження та охорону нематеріальної культурної спадщини імені Євдокії Хоружої

3. **Співуча Євдокія Хоружа** // Публічний центр регіональної інформації: Папка «Культура» / Зарічненська центральна районна бібліотека

Про берегиню пісенної спадщини Зарічненщини, про невгамовну, співучу жінку, яка дарувала людям нашу поліську пісню – Євдокію Іванівну Хоружу

II.

З ПІСЕННОГО НАПИВШИСЬ ДЖЕРЕЛА

4. **Алексіюк Т.** З народної криниці // Полісся. – 2005. - №26 /24 червня/

Село Вовчиці Зарічненського району стало колискою районного свята фольклору «З народної криниці», започаткованого з метою охорони, збереження і примноження народної пісенної спадщини із вручення найкращим фольклорним колективам району премії імені Євдокії Хоружої

5. **Алексіюк Т.** Порадували душі // Полісся. – 2008. - №45 /20 листопада/

Народний фольклорний колектив с. Сенчиці Зарічненського району виконує заповіт Є. Хоружої - береже народну пісню і дарує її людям

6. **Аплодували** місцевим аматорам сцени // Полісся. – 2008. - №33 /28 серпня/

Фольклорний аматорський колектив с. Сенчиці до кожного свята готує концертні програми своїм односельцям

7. **Боярська Н.** Особливості традиційного вокального виконавства на Західному Поліссі (на матеріалах традицій Рівненського полісся) // Етнокультурна спадщина Полісся. Вип..5. – Рівне: Перспектива, 2004. – с.192-197

Нотні приклади народних пісень, записані в селах Сенчиці, старі Коні Зарічненського району

8. Гаврилович Г. Жінка щасливої долі // Полісся. – 2005. - 21 березня

Про фольклорний колектив с. Сенчиці та нинішнього його керівника Валентину Володимирівну Малайчук – наступницю Євдокії Хоружої, яка започаткувала цей гурт на початку 50-х років минулого століття, і якому у 1990р. присвоєно звання «Народний аматорський»

9. Гаврилович Г. З пісенного напившись джерела // Полісся. – 2008. - №20 /29 травня/

Про переможця на районному фестивалі фольклору «З народної криниці» - фольклорний гурт с. Вичівка, якому була вручена премія ім. Є.Хоружої

10. Гаврилович Г. Пісня буде поміж нас або Свято, що єднає покоління: З народної криниці // Полісся. – 2008. - №23/19 червня/

Районне свято фольклору «З народної криниці», яке проводиться в Зарічненському районі з метою охорони, збереження і примноження народної пісенної спадщини проходило в с. Локниця, де традиційну премію ім. Євдокії Хоружої отримали господарі – Локницький самодіяльний фольклорний колектив

11. Гаврилюк Т. З народного напившись джерела // Полісся. – 2003. – 8 серпня

Про участь фольклорних колективів Зарічненського району у творчих звітах культурно - дозвіллевих комплексів району

12. Де іще знайти таку красу // Полісся. – 2007. - №21 /1 червня/

Премію ім. Євдокії Хоружої вручено фольклорному колективу с. Вичівка – переможцю в районному святі фольклору «З народної криниці»

13. Древлянські джерела // Полісся. – 2007. -№34 /31 серпня/

З 23 по 27 серпня 2007 року у Рівному проходив VII міжнародний молодіжний фестиваль народної культури «Древлянські джерела», за участю народних фольклорних колективів Зарічненського району

14. Мошняга Л. Всі пісні переспівали на районному святі фольклору в с. Локниця Зарічненського району // Вільне слово. – 2008. - №54 /15 липня/

11 колективів Зарічненського району із сіл Комори, Сенчиці, Вовчиці, Вичівка, Морочне, самої Локниці, а також гості з Білоруського села Житче, дарували глядачам українську пісню і перше місце із врученням премії ім. Євдокії Хоружої заслужено отримав фольклорний гурт Локниці

15. Нещодавно в Омиті...// Полісся. – 2004. – 11 червня

В с. Омит Зарічненського району пройшов традиційний районний фольклорний фестиваль «З народної криниці» із врученням найкращому фольклорному колективу району премії імені Євдокії Хоружої

16. Пісня додає наснаги // Полісся. – 2008. - №17 /8 травня/

Про народний аматорський колектив с. Сенчиці, який продовжує дарувати пісню людям, як заповідала їх землячка – Євдокія Хоружа

17. Поляки на морочненській сцені // Полісся. – 2006. - №47 /24 листопада/

В с. Морочне відбувся вечір-концерт фольклорної пісні фольклорних гуртів сіл Сенчиці, Морочне та фольклорного колективу з Варшави

18. Свято народної пісні // Полісся. – 2007. - №19 /18 травня/

28 травня 2007 року в с. Вичівка Зарічненського району пройде III районний фестиваль фольклору з врученням премії ім. Євдокії Хоружої

19. Село чекає на свято мистецтва // Полісся. – 2008. - №22 /12 червня/

Уже з десятків разів подорожує селами Зарічненського району фольклорний фестиваль «З народної криниці», який проходить на другий день Трійці, і нині готується приймати дорогих гостей с. Локниця

Народний аматорський фольклорний колектив с. Сенчиці, який продовжує і примножує пісенну спадщину Євдокії Хоружої

Фольклорний гурт с. Локниці – переможець в районному святі «З народної криниці», нагороджений премією ім. Євдокії Хоружої в 2008 році

Народний аматорський гурт с. Комори - учасник районного фольклорного свята «З народної криниці», який проводиться як данина пам'яті пісенній творчості Є.І.Хоружої

Далеко за межами нашого району відомий народний аматорський фольклорний колектив с. Старі Коні, який зберіг традицію «Водіння Куста»

ІМЕННИЙ ПОКАЖЧИК

Алексіюк Т.	- 4, 5	Дубінець П.	– 2
Боярська Н.	-7	Мошняга Л.	- 14
Гаврилович Г.	-1,4,8,9,10	Хоружа Є.	- 3
Гаврилюк Т.	- 11		

ПОКАЖЧИК ВИКОРИСТАНИХ ПЕРІОДИЧНИХ ВИДАНЬ

Вільне слово	– 14
Обрії Полісся	- 1
Полісся	- 2, 4, 5, 6, 8-13, 15-19

ЗМІСТ

Вступ.....	7
Любила людей, бо для них жила і співала.....	9
Старість її дома не застала.....	16
Жінка щасливої долі.....	18
I. Берегиня пісенної мудрості.....	19
II. З пісенного напившись джерела.....	20
Іменний покажчик.....	24
Покажчик використаних періодичних видань....	24

**ЧЕКАЄМО ВАС В
ЗАРІЧНЕНСЬКІЙ ЦЕНТРАЛЬНІЙ РАЙОННІЙ
БІБЛІОТЕЦІ**

НАША АДРЕСА

34000

**ВУЛ. ГРУШЕВСЬКОГО,4
СМТ.ЗАРІЧНЕ
РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛ.**

ТЕЛ.(03632) 3-02-71

МИ ПРАЦЮЄМО:

З 9.00 ДО 19.00 ЩОДНЯ

ВИХІДНИЙ ДЕНЬ - СУБОТА

